SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE JULIANE KOKOTT,

predstavljeni 18. julija 2007 [1]

I – Uvod

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6(1) Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta EGS-Turčija z dne 19. septembra 1980 o razvoju pridružitve (v nadaljevanju: Sklep št. 1/80), gre pa za vprašanje, ali osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“, in študenti, ki opravljajo stransko zaposlitev, sodijo na področje uporabe te določbe.

II – Pravni okvir

A – *Pravo Skupnosti*

2. Republika Turčija na eni strani in države članice EGS ter Skupnost na drugi strani so 12. septembra 1963 v Ankari podpisale Sporazum o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Turčijo (v nadaljevanju: Pridružitveni sporazum), ki je bil s Sklepom Sveta 64/732/EGS z dne 23. decembra 1963 [2] v imenu Skupnosti sklenjen, odobren in potrjen.

3. V skladu s členom 36 Dodatnega protokola k Pridružitvenemu sporazumu z dne 23. novembra 1970 Pridružitveni svet določa potrebna pravila za postopno vzpostavitev prostega gibanja delavcev med državami članicami Skupnosti in Turčijo v skladu z načeli iz člena 12 Pridružitvenega sporazuma.

1 — Jezik izvirnika: nemščina.

2 — UL 1964, 217, str. 3685.

4. V skladu s tem je Pridružitveni svet izdal Sklep št. 1/80 z dne 19. septembra 1980 o razvoju pridružitve. [3]

5. Člen 6(1) Sklepa št. 1/80 določa:

„1. Razen v primerih, določenih s členom 7, ki ureja prost dostop do zaposlitve članov njegove družine, ima turški delavec, ki je vključen v zakoniti trg dela države članice:

— po enem letu, odkar je v tej državi članici zakonito zaposlen, pravico, da se mu podaljša delovno dovoljenje pri istem delodajalcu, če ta razpolaga z delovnim mestom;

— po preteku treh let, odkar je v tej državi članici zakonito zaposlen in ob pogoju, da imajo delavci iz držav članic Skupnosti pri tem prednost, pravico, da pri delodajalcu, ki ga sam izbere, sprejme delovno mesto v enakovrstnem poklicu, ponujeno pod običajnimi pogoji in prijavljeno pri službah za zaposlovanje v tej državi članici;

— po preteku štirih let, odkar je zakonito zaposlen, v tej državi članici pridobi pravico do prostega dostopa do zaposlitve po svoji izbiri.“

B – *Nacionalno pravo*

6. Zadevne določbe o vstopu oseb, ki opravljajo delo kot „au-pair“ oziroma študentov so v „House of Commons Paper“ 395 (v nadaljevanju: HC 395).

7. Vstop oseb, ki opravljajo delo kot „au-pair“, je urejen v pravilih od št. 88 do št. 93 HC 395. V pravilu št. 88 je delovno mesto „au-pair“ opredeljeno kot pogodba, na podlagi katere oseba, stara med 17 in 27 let zaradi učenja angleškega jezika vstopi v Združeno kraljestvo. Oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, živi določeno časovno obdobje kot član angleško govoreče družine, ima na razpolago primerne možnosti za učenje in dela v gospodinjstvu družine največ pet ur dnevno z dvema prostima dnevoma na teden in za primerno plačilo.

3 — Sklep ni bil objavljen v Uradnem listu, natisnjen v: Urad za uradne publikacije Evropskih skupnosti, Pridružitveni sporazum in Protokoli EGS-Turčija ter drugi osnovni dokumenti, Bruselj 1992.

8. Oseba, ki zaprosi za dovoljenje za vstop v Združeno kraljestvo kot oseba, ki bo opravljala delo kot „au-pair“, v skladu s pravilom št. 89 ne sme, med drugim, imeti namena ostati v Združenem kraljestvu dlje kot dve leti kot „au-pair“, ampak mora imeti namen zapustiti Združeno kraljestvo po koncu njenega bivanja kot „au-pair“.

9. Določbe o vstopu študentov so navedene v pravilih od št. 57 do št. 62 HC 395.

10. V skladu s pravilom št. 57 mora biti oseba, ki zaprosi za dovoljenje za vstop v Združeno kraljestvo kot študent, sprejeta na študij in mora biti zmožna in imeti namen dokončati priznan redni študij. Oseba mora imeti namen po koncu njenega študija zapustiti Združeno kraljestvo in ne sme imeti namena opravljati samostojne dejavnosti ali sprejeti zaposlitve, z izjemo dela s skrajšanim delovnim časom ali počitniškim delom, za katero je potrebno dovoljenje.

11. V skladu s pravilom št. 58 se lahko osebi, ki zaprosi za dovoljenje za vstop v Združeno kraljestvo kot študent, dovoli vstop pod pogojem, da se ji omeji svoboda sprejeti zaposlitev. V poglavju 3, dodatek A, odstavek 4, „Immigration Director's Instructions“ (navodila direktorata za priseljevanje), so glede tega določene še nadaljnje podrobnosti. V skladu s to določbo ima oseba, ki ji je bilo dovoljenje za vstop ali za prebivanje izdano kot študentu pod pogojem, da se ji omeji svoboda sprejeti zaposlitev (namesto prepovedi sprejeti zaposlitev), na voljo splošno delovno dovoljenje, če delo ne presega 20 ur na teden med katerim koli obdobjem razen počitnic.

III – Dejansko stanje in spor o glavni stvari

12. Tožeče stranke v postopku v glavni stvari so turški državljani, ki so dobili vstopno dovoljenje za Združeno kraljestvo, da bi tam nastopili službo kot „au-pair“ (E. Payir) oziroma da bi začeli s študijem (B. Akyuz in B. Ozturk).

13. E. Payir je leta 2000 dobila vstopno dovoljenje za Združeno kraljestvo. To dovoljenje je med drugim vsebovalo pogoj, da ne sme sprejeti nobene druge odplačne ali neodplačne zaposlitve kot „au-pair“. Od njenega vstopa je bila E. Payir zaposlena pri dveh družinah. Pri drugi družini je bila od marca 2001 in je tam delala od 15 do 25 ur na teden v gospodinjstvu ter skrbela za otroke. Za to je dobila hrano in stanovanje ter 70 GBP na teden. E. Payir je želela še naprej ostati zaposlena pri tej družini.

14. B. Akyuz in B. Ozturk sta v Združeno kraljestvo pripotovala leta 1999 oziroma 1997 kot študenta. Za to sta dobila vstopno dovoljenje in pozneje še dovoljenje za prebivanje, v katerem jima je bilo dovoljeno sprejeti zaposlitev s časovno omejitvijo največ 20 ur na teden za obdobje, ko ni počitnic. Oba študenta sta poleg študija delala kot natakarja s skrajšanim delovnim časom v dovoljenem obsegu. Njuna delodajalca sta jima ponudila podaljšanje njunih pogodb o zaposlitvi.

15. Tožeče stranke so pri Secretary of State for the Home Department (ministrstvo za notranje zadeve, v nadaljevanju: Secretary of State) zaprosile za spremembo ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje z namenom, da bi lahko še naprej ostale zaposlene v Združenem kraljestvu. Svoje prošnje so oprle na člen 6(1) Sklepa št. 1/80. Trdile so, da naj bi bile več kot eno leto zaposlene pri istem delodajalcu in so zahtevale, da ostanejo še naprej pri tem delodajalcu.

16. Secretary of State je prošnje zavrnilo. Zavrnitev je utemeljilo s tem, da se študenta, ki opravljata delo s skrajšanim delovnim časom, in oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, ne morejo sklicevati na člen 6(1) Sklepa št. 1/80. Tožeče stranke so te odločbe o zavrnitvi izpodbijale pred sodiščem. Administrative Court, High Court of Englang and Wales, je tem tožbam ugodilo in razveljavilo odločbo Secretary of State z utemeljitvijo, da sodijo tožeče stranke na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80. Secretary of State je zoper te sklepe Administrative Court vložilo pritožbo pri Court of Appeal.

IV – Predlog za sprejetje predhodne odločbe in postopek pred Sodiščem

17. Court of Appeal je s sklepom z dne 15. junija 2006 Sodišču predložilo ta vprašanja za predhodno odločanje:

1. Ali je bila v primeru, če:

   a) je bilo turški državljanki izdano dovoljenje za vstop v Združeno kraljestvo za dve leti, da se v tej državi zaposli kot „au pair“ v smislu opredelitve v pravilih o priseljevanju Združenega kraljestva;

b) je njeno vstopno dovoljenje zajemalo dovoljenje, da se kot „au-pair“ zaposli;

c) je bila nepretrgoma zaposlena kot „au-pair“ pri istem delodajalcu za obdobje, daljše od enega leta, med trajanjem veljavnosti vstopnega dovoljenja;

d) je pri tej zaposlitvi šlo za pristno in dejansko gospodarsko dejavnost; in

e) je bila ta zaposlitev v skladu z nacionalnimi zakoni v zvezi z zaposlitvijo in priseljevanjem;

zadevna turška državljanka med svojo zaposlitvijo:

i) delavka v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta, ustanovljenega s Pridružitvenim sporazumom med Skupnostjo in Turčijo?

ii) prijavljena v skladu s predpisi, kot da pripada zakonitemu trgu dela Združenega kraljestva v smislu tega člena?

2. Ali je bil v primeru, če:

a) je bilo turškemu državljanu dovoljeno vstopiti v Združeno kraljestvo v skladu s pravili o priseljevanju z namenom študirati v tej državi;

b) je njegovo vstopno dovoljenje zajemalo dovoljenje sprejeti vsako zaposlitev z omejitvijo na 20 delovnih ur na teden, razen v času počitnic;

c) je bil nepretrgoma zaposlen pri istem delodajalcu za obdobje, daljše od enega leta, med trajanjem veljavnosti vstopnega dovoljenja;

d) je pri tej zaposlitvi šlo za pristno in dejansko gospodarsko dejavnost; in

e) je bila ta zaposlitev v skladu z nacionalnimi zakoni v zvezi z zaposlitvijo in priseljevanjem;

V – Presoja

zadevni turški državljan v času svoje zaposlitve

19. Da bi se lahko sklicevala na pravice iz člena 6(1) Sklepa št. 1/80, mora biti zadevna oseba turški delavec, ki pripada zakonitemu trgu dela države članice gostiteljice in mora biti tam v skladu s časovnimi obdobji, opredeljenimi v členu 6(1), zakonito zaposlena. Predložitveno sodišče sprašuje le to, ali se lahko osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“, in študenti, ki imajo stransko zaposlitev, opredelijo kot delavce v smislu člena 6 in kot da pripadajo zakonitemu trgu dela. V bistvu gre za vprašanje, ali je za uporabo člena 6(1) pomembno, da je država gostiteljica dovolila vstop za namene študija oziroma v primeru „au-pair“ za namene učenja jezika.

i) delavec v smislu člena 6(1) Sklepa št. 1/80 Pridružitvenega sveta, ustanovljenega s Pridružitvenim sporazumom med Skupnostjo in Turčijo?

ii) prijavljen v skladu s predpisi, kot da pripada zakonitemu trgu dela Združenega kraljestva v smislu tega člena?

18. V postopku pred Sodiščem so poleg strank v postopku v glavni stvari predložile svoja stališča in podale ustne navedbe Komisija Evropskih skupnosti, vlada Združenega kraljestva ter nemška in nizozemska vlada; dalje je predložila stališča italijanska vlada.

20. Predložitveno sodišče ne sprašuje izrecno glede tretjega elementa člena 6(1), namreč glede pojma „zakonito zaposlen“. Vendar je, da bi se obširno in dokončno odgovorilo na vprašanje predložitvenega sodišča, v nadaljevanju treba obravnavati tudi ta tretji element člena 6.

A – *Status delavca*

21. V skladu z ustaljeno sodno prakso je za razlago pojma delavca treba uporabiti razlago tega pojma v pravu Skupnosti.[4] V skladu s tem ima ta pojem skupnostni pomen in se ga ne sme ozko razlagati. Treba ga je opredeliti z objektivnimi merili, ki so značilna za delovno razmerje glede na pravice in obveznosti zadevnih oseb. Delavec je vsak, ki opravlja dejansko in pristno dejavnost, pri čemer je treba izvzeti take dejavnosti, ki so zaradi svojega majhnega obsega popolnoma postranske in pomožne. Bistvena značilnost nekega delovnega razmerja v tem smislu je, da nekdo med določenim časom za nekoga drugega po njegovih navodilih opravlja dela, za katera dobi v zameno plačilo.[5]

1. Osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“

22. Oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, tako kot tožeča stranka Payir, po podatkih predložitvenega sodišča skrbi za otroke sprejemne družine in opravlja gospodinjska dela od 25 do 30 ur na teden, bi praviloma imela status delavca.

23. Pri tedenskem delovnem času od 25 do 30 ur in dejavnostih, kot sta skrb za otroke in gospodinjska dela, ni mogoče niti glede trajanja dejavnosti niti glede njene vsebine govoriti o tem, da gre za popolnoma postransko in pomožno dejavnost. Tu gre bolj za dejansko in pristno dejavnost v smislu pojma delavca.

24. To, da oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, ne opravlja dela s polnim delovnim časom, tudi ne nasprotuje temu, da bi ta oseba imela status delavca. V okviru člena 39 ES je Sodišče že razsodilo, da se lahko tudi osebo, ki dela samo s skrajšanim delovnim časom, opredeli kot delavca.[6] To mora veljati tudi v okviru člena 6(1) Sklepa št. 1/80. Odločilno bi moralo, nasprotno, biti, ali se opravlja dejanska in pristna dejavnost, ki ni popolnoma postranska in pomožna.

4 — Glej sodbo z dne 26. novembra 1998 v zadevi Birden (C-1/97, Recueil, str. I-7747, točka 23).

5 — V zvezi s členom 6(1) Sklepa št. 1/80 glej samo sodbo z dne 19. novembra 2002 v zadevi Kurz (C-188/00, Recueil, str. I-10691, točka 32) in zgoraj v opombi 4 navedeno sodbo Birden (točki 25 in 28).

6 — Glej sodbi z dne 23. marca 1982 v zadevi Levin (53/81, Recueil, str. 1035, točka 16) in z dne 3. junija 1986 v zadevi Kempf (139/85, Recueil, str. 1741, točka 11).

25. Praviloma se mora oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, v zvezi s svojim delom ravnati po navodilih sprejemne družine.

26. Sporno je, ali temu, da se uvrsti kot delavka, nasprotuje to, da oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, dobi plačilo v obliki brezplačnega stanovanja in hrane poleg denarja. Tudi tožeča stranka v postopku v glavni stvari pod točko 1 prejema v zameno za njeno delo brezplačno stanovanje in hrano ter 70 GBP na teden.

27. Sodišče je v svoji sodni praksi v zvezi s členom 39 ES že ugotovilo, da za vprašanje, ali je treba nekoga opredeliti kot delavca, ni pomembno, ali se mu plačilo izplača v obliki brezplačnega stanovanja in hrane ter žepnine. [7]

28. Sodišče v ustaljeni sodni praksi uporablja za razlago pojma delavca v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80 razlago pojma v okviru člena 39 ES. Nobenega vidnega razloga ni, zakaj bi bilo – drugače kot v okviru člena 39 ES – v okviru Sklepa št. 1/80 za pojem delavca pomembno, da se protidajatev podeli v obliki brezplačnega stanovanja in hrane poleg žepnine.

29. Drugačna presoja statusa delavca osebe, ki opravlja delo kot „au-pair“, tudi ne izhaja iz posebnega konteksta, v katerega je postavljena služba „au-pair“. Služba „au-pair“ naj bi bila sicer v prvi vrsti namenjena učenju in izboljšanju znanja tujih jezikov oseb, ki opravljajo delo kot „au-pair“, ter kulturni izmenjavi. Za osebo, ki opravlja delo kot „au-pair“, je služba „au-pair“ tako v določeni meri povezana z ugodnostmi, ki niso omejene na plačilo njenega dela, ki ga dobi v obliki brezplačnega stanovanja in hrane poleg žepnine. Samo na podlagi tega pa pri osebi, ki opravlja delo kot „au-pair“, ni mogoče izključiti statusa delavca. Kajti tudi druga delovna razmerja so lahko povezana z ugodnostmi za delavca, ki niso omejene le na prejem plačila. To je lahko pri dejavnosti v tujini na primer tudi možnost učenja jezika ali na splošno ugodnost, ki jo predstavlja pridobitev poklicnih izkušenj v tujini.

30. Poleg tega je lahko nadaljnja posebnost službe „au-pair“ v tem, da se vključitvi v sprejemno družino pripisuje poseben pomen, na kar je opozorila tudi italijanska vlada. V tem pogledu se lahko potegne vzporednico

7 — Glej sodbi z dne 5. oktobra 1988 v zadevi Steymann (196/87, Recueil, str. 6159, točka 12) in z dne 7. septembra 2004 v zadevi Trojani (C-456/02, ZOdl., str. I-7573, točka 22).

s sodno prakso Sodišča glede statusa delavca družinskih članov. V zvezi z vprašanjem, ali se lahko oseba, ki jo zaposli svojec, šteje za delavko v smislu Pogodbe, se je Sodišče osredotočilo na to, ali obstaja podrejeno razmerje, ki je značilno za delovno razmerje. [8]

31. Praviloma je treba torej osebo, ki opravlja delo kot „au-pair“, šteti za delavko v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80. [9]

32. Končno je treba samo še pojasniti, da je lahko oblika „au-pair“ razmerja različna. Ali oseba, ki opravlja delo kot „au-pair“, torej izpolnjuje merila pojma delavca, je odvisno od konkretne oblike posameznega primera. Torej je predložitveno sodišče pristojno, da dokončno določi, ali so zgoraj opisana merila za ugotovitev statusa delavca v konkretnem primeru izpolnjena.

2. Študenti

33. Študenti, ki, tako kot tožeči stranki točki 2, delajo v obsegu 20 ur na teden kot natakarji in za to prejmejo običajno plačilo, so delavci v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80. Opravljajo namreč dejansko in pristno dejavnost, pri kateri so vezani na navodila in za katero prejmejo v zameno plačilo. To, da opravljajo le delo s skrajšanim delovnim časom, ne nasprotuje temu, da bi se jim priznal status delavca. [10] Čeprav dejavnost 20 ur na teden ne pomeni dejavnosti s polnim delovnim časom, te dejavnosti ni mogoče označiti kot popolnoma postransko in pomožno dejavnost.

34. Študente, ki poleg študija opravljajo še neko zaposlitev, je treba torej praviloma uvrstiti med delavce, razen če gre pri njihovi zaposlitvi za popolnoma postransko in pomožno dejavnost. [11]

3. Vzporednica s sodbo Bettray

35. Predložitveno sodišče napotuje na sodbo Sodišča v zadevi Bettray in sprašuje Sodišče, ali se lahko iz te sodbe razbere splošno

8 — Glej sodbo z dne 8. junija 1999 v zadevi Meeusen (C-337/97, Recueil, str. I-3289, točka 15).

9 — V zvezi s členom 39 ES glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Trabucchija z dne 2. junija 1976 v zadevi Watson (118/75, Recueil, str. 1201, točka 2).

10 — Glej zgoraj točko 24 teh sklepnih predlogov.

11 — Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca Alberja z dne 28. septembra 2000 v zadevi Grzelczyk (C-184/99, Recueil 2001, str. I-6193, točka 70 in naslednje), ki je ugotovil, da so študenti, ki opravljajo stransko dejavnost, delavci v smislu Pogodbe ES.

sporočilo, da lahko države članice vzpostavijo sisteme, ki sledijo prevladujočemu socialnemu cilju s posledico, da neke zaposlitve znotraj takega sistema ni mogoče šteti za delovno razmerje v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80. Dovoljenje za stransko zaposlitev študentov ali možnost zaposlitve kot „au-pair“ bi bilo mogoče obravnavati kot tak sistem.

36. Sodišče je v sodbi Bettray ugotovilo, da dejavnosti, ki so zgolj sredstvo za rehabilitacijo ali ponovno vključitev zadevne osebe v delovno življenje, ni mogoče šteti za dejansko in pristno gospodarsko dejavnost. [12] V dejanskem stanju, ki je bilo podlaga za sodbo, je šlo za osebo, ki je bila zaradi odvisnosti od drog sprejeta na delovno mesto v skladu z nacionalnimi pravnimi predpisi, katerih namen je bil takim osebam priskrbeti delo, ki zaradi okoliščin, za katere je ta oseba sama odgovorna, nedoločen čas niso zmožne delati pod normalnimi pogoji; poleg tega zadevne osebe niso poiskali v skladu z njeno usposobljenostjo za opravljanje določene dejavnosti, ampak je, nasprotno, opravljala dejavnosti, ki so bile prilagojene njenim telesnim in duševnim zmožnostim, v okviru podjetij ali delovnih organizacij, ki so bile ustanovljene posebej za dosego socialnega cilja.

37. Sodišče pa je pozneje poudarilo edinstvenost položaja, ki je bil podlaga za sodbo Bettray, in ugotovilo, da se lahko rezultat, ki izvira iz sodbe Bettray, razloži samo s posebnostjo tistega primera in poleg tega ni sledil smeri sodne prakse za razlago pojma delavca v pravu Skupnosti; sodbe zato ne bi bilo mogoče prenesti na položaje, ki nimajo nobenih značilnosti, ki bi bile primerljive s sodbo Bettray. [13]

38. Pri dejavnostih, ki jih opravljajo „au-pair“ in študenti, pa gre praviloma za dejansko in pristno gospodarsko dejavnost. Posebne značilnosti, ki so bile podane v sodbi Bettray, ne obstajajo v primeru študentov in oseb, ki opravljajo delo kot „au-pair“. Iz sodbe Bettray zato tudi ne izhaja, da osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“, in študenti nimajo statusa delavca.

B – *Zakonita zaposlitev*

39. Pojem „zakonito zaposlen“ predpostavlja v skladu s sodno prakso zagotovljen, in ne zgolj začasen položaj zadevne osebe na trgu

12 — Sodba z dne 31. maja 1989 v zadevi Bettray (344/87, Recueil, str. 1621, točka 17).

13 — Glej sodbo Birden (navedena v opombi 4, točka 31).

dela države članice in s tem obstoj nesporne pravice do prebivanja. [14] Zadevna oseba se ne sme znajti v zgolj začasnem položaju, ki je lahko v vsakem trenutku postavljen pod vprašaj. [15]

40. Kot je navedlo predložitveno sodišče, so imele tožeče stranke v tem primeru med časom njihove zaposlitev tudi pravico do prebivanja. Osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“, in študenti načeloma tudi niso v položaju, ki bi bil zgolj začasen in bi bil lahko v vsakem trenutku postavljen pod vprašaj.

41. Nizozemska vlada je sicer pravilno poudarila, da je prebivanje nekega študenta v državi članici gostiteljici zaradi študija časovno omejeno s trajanjem študija. To pa ne vodi do tega, da bi bilo prebivanje študenta lahko opredeljeno kot zgolj začasno in v vsakem trenutku vprašljivo.

42. Sodišče je namreč že ugotovilo, da za to, da se nekaj opredeli kot „zakonita zaposlitev“, ni pomembno, da je bil delavec že takrat, ko mu je bil dovoljen vstop na ozemlje države članice gostiteljice, poučen o tem, da sta njegovo prebivanje in njegova zaposlitev odvisni od upoštevanja določenih časovnih in stvarnih pogojev. [16]

43. Tako samo dejstvo, da je prebivanje v državi gostiteljici predvideno le za določeno obdobje, ne vodi do tega, da bi se prebivanje označilo za negotovo in zgolj začasno.

44. Z začasnim položajem na trgu dela je treba v skladu s sodno prakso Sodišča nasprotno na primer razumeti obdobje, za katerega je lahko delavec zaradi odložilnega učinka tožbe, ki jo je vložil zoper zavrnitev njegovega dovoljenja za prebivanje, začasno ostal do konca pravnega spora v zadevni državi članici in bil tam zaposlen. [17]

45. Položaja osebe, ki opravlja delo kot „au-pair“, in študenta pa ni mogoče primerjati s tem položajem.

14 — Glej sodbe z dne 20. septembra 1990 v zadevi Sevince (C-192/89, Recueil, str. I-3461, točka 30); z dne 6. junija 1995 v zadevi Bozkurt (C-434/93, Recueil, str. I-1475, točka 26), in z dne 16. decembra 1992 v zadevi Kus (C-237/91, Recueil, str. I-6781, točki 12 in 22).

15 — Glej zgoraj v opombi 5 navedeno sodbo Kurz (točka 49).

16 — Glej sodbo z dne 30. septembra 1997 v zadevi Ertanir (C-98/96, Recueil, str. I-5179, točka 58).

17 — Glej sodbo Sevince (navedena v opombi 14, točka 31) in sodbo Kus (navedena v opombi 14, točka 13), v kateri je bilo ugotovljeno, da nahajanje v državi gostiteljici med trajanjem postopka za odobritev dovoljenja za prebivanje tudi ne izpolnjuje te predpostavke.

C – *Pripadnost zakonitemu trgu dela*

46. V skladu z ustaljeno sodno prakso pojem „zakoniti trg dela“ v členu 6(1) Sklepa št. 1/80 pomeni, da mora biti delovno razmerje na ozemlju države članice ali imeti tesno povezavo s tem ozemljem. [18]

47. Vprašljivo je bilo, ali so bile z zahtevo *zakonitega* trga dela postavljene predpostavke, ki presegajo zahtevo zakonite zaposlitve. Sodišče je na to v sodbi Birden odgovorilo nikalno. [19] Sodišče je tam ugotovilo, da sta v nemški jezikovni različici uporabljena pojma „regulär“ in „ordnungsgemäß“, ki ustrezata pojmu „zakonit“ v slovenski različici, sinonima.

48. Pojem „zakoniti trg dela“ opisuje potemtakem vse delavce, ki se ravnajo v skladu s pravnimi in upravnimi predpisi države članice gostiteljice in imajo tako pravico, da tam opravljajo poklic. [20]

49. V skladu s sodno prakso Sodišča se pojem zakonitega trga dela tudi ne sme razlagati v tem smislu, da označuje splošni trg dela v nasprotju z omejenim trgom s posebnim socialnim namenom. [21]

50. Okoliščina, da delo, ki se opravlja kot „au-pair“, in dejavnosti, ki jih bodo študenti redno opravljali kot stransko zaposlitev poleg študija, praviloma izkazujejo posebnosti – s tem da imajo poseben socialni namen, ker služijo (tudi) učenju jezika osebe, ki opravlja delo kot „au-pair“ oziroma financiranju študija – torej v ničemer ne spremeni dejstva, da gre tu za dejavnosti na „zakonitem trgu dela“ v smislu člena 6 Sklepa št. 1/80.

D – *Vmesni predlog*

51. Tako študenti kot tudi osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“, torej izpolnjujejo *prima facie* pogoje člena 6(1) Sklepa št. 1/80.

18 — Glej sodbo z dne 30. septembra 1997 v zadevi Günaydin (C-36/96, Recueil, str. I-5143, točka 29), ter sodbi Birden (navedena v opombi 4, točka 33) in Ertanir (navedena v opombi 16, točka 39).

19 — Glej sodbo Birden (navedena v opombi 4, točka 47 in naslednje), ki se sklicuje na več jezikovnih različic Sklepa št. 1/80.

20 — Glej sodbo Birden (navedena v opombi 4, točka 51), sodbi z dne 10. februarja 2000 v zadevi Nazli (C-340/97, Recueil, str. I-957, točka 31) in z dne 26. oktobra 2006 v zadevi Güzeli (C-4/05, ZOdl., str. I-10279, točka 32).

21 — Glej sodbo Birden (navedena v opombi 4, točka 51).

E – *Namen vstopa*

52. Okoliščine primera v teh zadevah imajo vseeno eno posebnost: države članice, ki so stranke postopka, poudarjajo, da vstopno dovoljenje ni vsakokrat podeljeno za namene sprejeti zaposlitev na trgu dela. Študentom se vstop dovoli zaradi študija, sprejeti zaposlitev pa se jim dovoli zgolj dodatno za financiranje študija. Osebi, ki opravlja delo kot „au-pair“, se dovoljenje izda za namene učenja jezika in kulturne izmenjave.

53. V nadaljevanju je treba torej preučiti, kakšen učinek ima namen prebivanja, ki je bil odločilen za vstop v državo gostiteljico, na razlago pojma delavca v smislu člena 6(1) Sklepa št. 1/80.

1. Študenti

54. Države članice, ki so stranke postopka, so mnenja, da turški državljani, ki jim je bil vstop dovoljen zaradi študija, tudi če opravljajo stransko zaposlitev, načelno ne sodijo na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80. Člen 6(1) se nanaša samo na tiste, katerim je bil vstop dovoljen prav kot delavcem.

55. Nizozemska in nemška vlada napotujeta na Direktivo Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 o pogojih za sprejem državljanov tretjih držav za namene študija, izmenjav učencev, neplačanega usposabljanja ali prostovoljnega dela.[22] Člen 17(1) te direktive zavezuje države članice, da dovolijo študentom, da se ob študiju zaposlijo v obsegu najmanj 10 ur na teden ali temu ustrezno število dni ali mesecev na leto.

56. Iz sistematike Direktive 2004/114 bi se lahko razbralo, da zakonodajalec Skupnosti študentov, ki opravljajo stransko dejavnost, ne obravnava kot delavce, ampak še naprej izključno kot študente, zaradi česar naj študentov tudi v okviru Sklepa št. 1/80 ne bi bilo mogoče opredeliti kot delavcev.

57. Ta argument ni prepričljiv. Prvič, v členu 4(1) Direktive 2004/114 – na katero Združeno kraljestvo sicer sploh ni vezano[23] –, je

22 — UL L 375, str. 12; v nadaljevanju: Direktiva 2004/114.

23 — Glej 25. uvodno izjavo Direktive 2004/114.

izrecno določeno, da ta direktiva ne posega v bolj ugodne določbe dvostranskih sporazumov. Zaradi tega ozko razumevanje dvostransko veljavne ureditve nikakor ne more izhajati iz direktive. Drugič, oba pravna akta imata različen predmet urejanja. Če Direktiva 2004/114 ureja najmanjši obseg, v katerem je treba študentom priznati pravico do opravljanja stranske dejavnosti, iz tega ni mogoče sklepati glede razlage in uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80.

58. V povezavi z Direktivo 2004/114 sta nemška in nizozemska vlada poleg tega opozorili na to, da bi pri uporabi člena 6(1) Sklepa št. 1/80 za študente, ki poleg študija opravljajo stransko zaposlitev, obveznost držav članic, ki izhaja iz direktive, da študentom dovolijo stransko zaposlitev, vodila do tega, da bi vsak turški študent dobil možnost uživati pravice iz člena 6(1) Sklepa. Odločitev države članice, da turškim državljanom dovoli vstop zaradi študija, bi imela prek določbe člena 17(1) Direktive za posledico, da bi lahko študent – če bi med svojim študijem, ki bi bil praviloma daljši od roka iz člena 6(1) Sklepa št. 1/80, izkoristil svojo pravico do stranske zaposlitve – neposredno zahteval stalno pravico do prebivanja.

59. Države članice v tem pogledu napotujejo na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero bo morala odločitev o prvem vstopu in prvi zaposlitvi državljana in s tem odločitev, ali turški državljan pridobi možnost, da zaporedno pridobi pravice iz člena 6(1), sprejeti država članica. [24]

60. Na podlagi obveznosti, ki jo vsebuje direktiva, da je treba turškim študentom dovoliti stransko zaposlitev, države članice ne bi mogle več samostojno odločati o *prvi* zaposlitvi študenta. Če se poleg tega izhaja iz možnosti uporabe člena 6(1) Sklepa, bi turški študent zato lahko pridobil dovoljenje za stalno prebivanje zaradi opravljanja gospodarske dejavnosti, ne da bi državi gostiteljici praviloma pripadala diskrecijska pravica pri odločanju o vprašanju poklicnega dela in nadaljnjega prebivanja zaradi opravljanja gospodarske dejavnosti. Države članice v tem pogledu opozarjajo na to, da jim kot edini instrument uravnavanja politike trga dela glede turških študentov in njihovega morebitnega vstopa na trg dela, omogočenega s členom 6 Sklepa, preostane zgolj, da strožje uravnavajo in eventualno občutno zmanjšajo število turških državljanov, ki jim je dovoljen vstop zaradi študija.

24 — Glej zgolj sodbo Nazli (navedena v opombi 20, točka 29), ter sodbi Ertanir (navedena v opombi 16, točka 23) in Kus (navedena v opombi 14, točka 25).

61. Tudi Komisija je na ustni obravnavi odgovorila na vprašanje glede posledic, ki izhajajo iz součinkovanja Sklepa št. 1/80 in Direktive 2004/114. Vendar pa Komisijinemu stališču, da pri dejavnosti 10 ur na teden ni mogoče priznati statusa delavca, ki izhaja iz navedb, ki sledijo iz zgornje razprave o pojmu delavca, ni mogoče slediti. Tudi dejavnost 10 ur na teden pomeni dejansko in pristno dejavnost, ki v smislu opredelitve Sodišča nima tako majhnega obsega, da bi bila zgolj popolnoma postranska in pomožna.

62. Na vprašanje, ali sta poseben namen vstopa študentov in dejstvo, da je zaposlitev dovoljena zgolj dodatno za financiranje študija, pomembna za razlago pojma delavca v okviru člena 6(1) Sklepa št. 1/80, je treba nasprotno odgovoriti na podlagi razlage, ki se osredotoča na smisel in namen sklepa.

63. Sodišče načelno razlaga – kot je bilo že zgoraj pojasnjeno – pojem delavca v smislu člena 6(1) Sklepa št. 1/80 vzporedno z načeli, priznanimi v okviru členov 39 ES in 40 ES. Pri tem se opira na člen 12 Pridružitvenega sporazuma, v katerem sta se pogodbenici sporazumeli, da bosta upoštevali člene 48, 49 in 50 Pogodbe EGS (zdaj člen 39 in naslednji ES), da bi postopoma medsebojno vzpostavili prosto gibanje delavcev. [25]

64. V okviru člena 39 ES je Sodišče ugotovilo, da je za pravo Skupnosti odločilna vsebina opravljenega dela, in ne razlogi za začetek opravljanja dela. [26]

65. Sodišče je seveda tudi ugotovilo, da je treba načela, priznana v okviru člena 39 ES, prenesti *le toliko, kolikor mogoče*, na pravice, ki so priznane v Sklepu št. 1/80. [27] S tem je Sodišče že nakazalo, da je treba pri razlagi sklepa upoštevati smisel in namen člena 6(1) ter posebne cilje Pridružitvenega sporazuma. [28]

25 — Sodišče omenja v tej povezavi tudi člen 36 Dodatnega protokola, ki je bil podpisan 23. novembra 1970, dodan kot priloga Sporazumu in sprejet z Uredbo Sveta (EGS) št. 2760/72 z dne 19. decembra 1972 (UL L 293, str. 1).

26 — Glej sodbo Levin (navedena v opombi 6, točka 21).

27 — Glej sodbe Kurz (navedena v opombi 5, točka 30), Nazli (navedena v opombi 20, točka 55), Bozkurt (navedena v opombi 14, točka 20) in sodbo z dne 23. januarja 1997 v zadevi Tetik (C-171/95, Recueil, str. I-329, točka 20).

28 — Generalni pravobranilec Geelhoed izrecno razločuje med namenom Pridružitvenega sporazuma in namenom člena 39 ES v sklepnih predlogih z dne 12. septembra 2006 v zadevi Tum & Dari (C-16/05, še nerešena zadeva pred Sodiščem).

66. Sodišče je večkrat odločilo, da je namen pravic na področju zaposlovanja in z njimi povezane pravice do prebivanja, ki jih podeljuje člen 6(1) Sklepa št. 1/80, da postopoma utrjujejo položaj zadevne osebe v državi članici gostiteljici. [29]

67. Namen člena 6(1) je tudi, da sezonskemu delavcu, ki se v vedno večji meri vključuje v trg dela v državi članici gostiteljici, priznava postopoma večje pravice do prebivanja. Te, v členu 6(1) določene pravice do zaposlitve in prebivanja, tako varujejo legitimna pričakovanja turških delavcev, ki vstopijo na trg dela države članice. Čim večje je njihovo vključevanje v trg dela, tem večja je njihova potreba po zanesljivem načrtovanju in po varstvu njihovega zaupanja v stalnost njihovega položaja, in toliko dlje sežejo pravice, ki jim jih podeljuje člen 6(1).

68. Vendar študent, ki je prišel v državo članico študirat in zgolj poleg študija opravlja neko zaposlitev, nima podobnega interesa in potrebe po varstvu. Namen njegovega vstopa je namreč študij. Študent torej nima nobene primerljive potrebe po varstvu legitimnih pričakovanj, zanesljivem načrtovanju in utrjevanju njegovega položaja v državi gostiteljici.

69. V skladu s teleološko razlago člena 6 Sklepa je treba poleg tega upoštevati smisel in namen celotnega Pridružitvenega sporazuma. Kajti razlaga na podlagi besedila člena 6, ki nasprotuje namenom Pridružitvenega sporazuma, ne more biti pravilna.

70. V skladu s členom 2(1) Pridružitvenega sporazuma je namen sporazuma „spodbujati stalno in uravnoteženo krepitev trgovinskih in gospodarskih odnosov med pogodbenicami, ob polnem upoštevanju potrebe po zagotovitvi pospešenega razvoja gospodarstva Turčije in zvišanja ravni zaposlenosti ter življenjskih razmer turškega naroda“.

71. Pokaže se, da se škoduje uresničitvi teh ciljev z več vidikov, če bi študenti, ki opravljajo stransko zaposlitev, spadali na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80, s posledico, da bi imeli, če bi med študijem

29 — Glej zgolj sodbo z dne 10. januarja 2006 v zadevi Sedef (C-230/03, ZOdl., str. I-157, točka 34) in sodbo Tetik (navedena v opombi 27, točka 21).

ob upoštevanju pogojev iz člena 6(1) delali, v skladu s členom 6(1), tretja alinea, po štirih letih zakonite zaposlitve prost dostop do zaposlitve po svoji izbiri.

72. Z vidika sprejema turških študentov na študij v državah članicah je bistveni poudarek zagotovitve „pospešenega razvoja gospodarstva Turčije in zvišanja ravni zaposlenosti ter življenjskih razmer turškega naroda“ izobraževanje mladih turških akademikov, ki po koncu svojega študija pridobljeno vedenje in znanje v svoji domovini vložijo in posredujejo v gospodarstvo, raziskave in poučevanje, ter ga tako prinesejo v turško družbo.

73. Temu cilju, ki mu sledijo pogodbenice Pridružitvenega sporazuma, nasprotuje, če bi bila podlaga za razlago člena 6 Sklepa razumevanje določbe, ki bi z vključitvijo študentov, ki so si financirali študij s postranskim delom, tem nazadnje z majhnimi ovirami omogočila ostati v državi gostiteljici, kar bi bilo v veliko primerih privlačno. Namesto da bi se vrnili v svojo matično državo in tam uporabili pridobljeno izobrazbo, bi se bilo treba bati, da bi z ustreznim razumevanjem določbe veliko turških študentov izkoristilo možnost, da ostanejo v državi gostiteljici, da bi tam dobili zaposlitev. Cilj Pridružitvenega sporazuma, da se pospeši razvoj gospodarstva Turčije ter izboljšajo življenjske razmere turškega naroda, bi bil s tem ogrožen.

74. V zvezi z razlago pojma delavca je treba izključiti popolno enakost z razlago pojma v členu 39 ES in členu 6 Sklepa št. 1/80. Turški državljani, ki pridejo v državo članico študirat in ki jim je dovoljeno poleg študija za njegovo financiranje imeti stransko zaposlitev, ne spadajo na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80, in sicer tudi takrat ne, kadar imajo pri ločeni obravnavi njihove stranske zaposlitve vse lastnosti delavca v smislu člena 39 ES.

75. Taka razlaga hkrati vodi do pozitivnih posledic tudi z drugih vidikov, tako za zadevne turške študente kot tudi glede na vse cilje, ki jim sledi Pridružitveni sporazum. Ker z delovnopolitičnega vidika morebitna omejitev števila študentov ni potrebna, se velikemu številu turških študentov odpre možnost študija v državi članici. Z možnostjo delati v večjem obsegu poleg študija in s tem

možnostjo, da si sami plačajo študij v državi gostiteljici, je torej zagotovljeno, da niso samo študenti iz bogatih družin tisti, ki lahko pridejo študirat v državo članico.

76. Tej razlagi ne nasprotuje sodna praksa Sodišča, v skladu s katero so časovne omejitve, ki jih naloži država članica, ali izjave delavca ob vstopu, da bo po določenem času zapustil državo, nepomembne v okviru člena 6(1) Sklepa št. 1/80. Sodišču je v tem treba pritrditi, da bi bilo področje uporabe člena 6 prepuščeno samovolji držav članic, če bi se dopustilo, da bi zgoraj omenjene časovne omejitve oziroma izjave vplivale na možnost uporabe člena 6. Ta položaj pa je drugačen, saj je, kot je pravilno navedla nizozemska vlada, prebivanje študentov *per definitionem* časovno omejeno na trajanje študija, torej časovna omejitev ni v nobeni povezavi z obdobji, določenimi v členu 6.

77. Tudi odločitve Sodišča, v katerih je za določene okoliščine primera pojasnilo, da države članice ne smejo zavrniti podaljšanja delovnega dovoljenja in dovoljenja za prebivanje z utemeljitvijo, da sta bila vstop in prebivanje dovoljena iz drugih razlogov kot zaradi opravljanja plačane zaposlitve [30], ne nasprotujejo razlagi, ki jo predlagam. Iz ugotovitev Sodišča glede teh – drugačnih – okoliščin primera ni mogoče izpeljati nobenega splošnega načela, da se namena vstopnega dovoljenja in dovoljenja za prebivanje, ki sta bili prvotno izdani, brez izjeme ne sme upoštevati. Poleg tega je Sodišče s svojo sodno prakso, v skladu s katero je treba pri razlagi Sklepa načela v zvezi s členom 39 ES prenesti *le toliko, kolikor mogoče,* dejansko izrazilo, da je treba namesto shematske posplošitve upoštevati v vsakem primeru posebej poseben položaj.

78. V enem od primerov, o katerem je na primer že bilo odločeno, je šlo za turškega delavca, ki mu je bil dovoljen vstop in začetek dela v državi članici, da tam pridobi delovne izkušnje pri matični družbi njegovega turškega delodajalca. [31] Drugače kot v okoliščinah tega primera, v katerih je bil namen vstopa študij, je v tistem primeru delavec vstopil prav zaradi poklicnega dela, tako da je bilo treba samo odločiti o vprašanju, kakšen pomen je treba pripisati motivom za poklicno delo. Iz mnenja Sodišča, da motivi za prvo zaposlitev niso upoštevni, za to odločitev ni mogoče izpeljati nikakršnega odgovora.

30 — Glej sodbo z dne 30. septembra 1997 v zadevi Günaydin (navedena v opombi 18, točka 52) ter sodbi Kus (navedena v opombi 14, točka 52) in Kurz (navedena v opombi 5, točka 56).

31 — Sodba Günaydin (navedena v opombi 18).

79. V nekem drugem primeru je bil turškemu državljanu vstop dovoljen za sklenitev zakonske zveze, nato pa je po razvezi zakonske zveze zaprosil za podaljšanje dovoljenja za prebivanje in delo.[32] Tudi iz mnenja Sodišča, da se podaljšanje ne sme zavrniti zaradi tega, ker je bil vstop dovoljen iz drugih razlogov kot zaradi opravljanja plačane zaposlitve, ni mogoče sklepati glede okoliščin v tem primeru. Vstop zaradi sklenitve zakonske zveze namreč ni primerljiv z vstopom zaradi študija že zaradi tega, ker vstop zaradi sklenitve zakonske zveze že *per definitionem* ne pomeni časovno omejenega prebivanja, ampak gre, nasprotno, za stalno prebivanje, tako da obstaja ustrezno legitimno pričakovanje, ki ga je treba varovati. Vstop zaradi sklenitve zakonske zveze torej ni primerljiv z vstopom zaradi študija in enaka obravnava glede na člen 6 torej v nobenem primeru ni potrebna.

80. V sodbi Kurz je bilo končno izdano dovoljenje za izobraževanje kot plinovodni instalater in vodoinstalater.[33] Te okoliščine primera se samo na prvi pogled zdijo podobne vstopu zaradi študija, saj gre v obeh primerih za vstop zaradi izobraževanja. Odločilna razlika med obema oblikama izobraževanja, ki tudi utemeljuje različno pomembnost prvotnega namena vstopa za odločitev o podaljšanju bivanja oziroma uporabi člena 6(1) Sklepa št. 1/80, pa je podobnost poklicnega izobraževanja poklicnemu delu, zaradi katerega se – zlasti zaradi obsežne prakse in organizacije izobraževalnega razmerja – poklicno izobraževanje na koncu zdi stadij poklicnega življenja. Končno vstop zaradi izobraževanja pomeni vstop zaradi zaposlitve. Torej tudi te okoliščine primera niso primerljive z vstopom zaradi študija z vidika uvrstitve v člen 6.

81. Drugačen zaključek ne sledi niti iz sodbe Sodišča v zadevi Eroglu[34], katere predmet je bila pravica do prebivanja, priznana s členom 7(2) Sklepa št. 1/80. Člen 7(2) podeljuje otrokom turških delavcev, ki so v državi gostiteljici končali poklicno izobraževanje, pravico, da se ne glede na dolžino trajanja njihovega prebivanja tam potegujejo za vsako delovno mesto, če je bil eden od staršev tam vsaj tri leta zakonito zaposlen. Stališče Sodišča v tej odločitvi, da namen, zaradi katerega je zadevna oseba dobila vstopno dovoljenje in dovoljenje za prebivanje, ni upoštevno za izvajanje te pravice, to pravilno upošteva cilj, ki mu sledi člen 7(2) oziroma Pridružitveni sporazum, namreč vzpostaviti tudi varnost, zanesljivost in stabilnost za družine turških delavcev, ki so zaposleni v državi gostiteljici. Člen 7(2) se s tem

32 — Sodba Kus (navedena v opombi 14).

33 — Sodba Kurz (navedena v opombi 5).

34 — Sodba z dne 5. oktobra 1994 v zadevi Eroglu (C-355/93, Recueil, str. I-5113).

nanaša na posebne okoliščine otrok turških delavcev, ki so v državi gostiteljici zaključili poklicno izobraževanje. V tej povezavi ne bi bilo skladno z ravnokar navedenimi cilji, da bi se nadaljnje prebivanje dovolilo le tistim, ki jim je bilo prvotno vstopno dovoljenje podeljeno za namene združitve družine, in ne tudi tistim, ki jim je bilo to podeljeno za študijske namene. V primeru splošne določbe člena 6(1) pa ni primerljivih interesov, da bi se namen prvotnega vstopa ne upošteval. Sodna praksa Sodišča v zvezi s členom 7(2) torej ne nasprotuje upoštevanju namena vstopa v okviru člena 6(1).

2. Osebe, ki opravljajo delo kot „au-pair“

82. Končno je treba odgovoriti na vprašanje, ali mora biti tudi pri vstopu zaradi zaposlitve kot „au-pair“, ki – kot je bilo zgoraj prikazano – v posamičnem primeru pogosto izpolnjuje predpostavke pojma delavca v smislu člena 39 ES, v okviru pojma delavca iz člena 6(1) Sklepa št. 1/80 teleološka omejitev.

83. Razlogi za razlago pojma delavca, ki odstopa od pojma delavca iz člena 39 ES glede na smisel in namen Pridružitvenega sporazuma, pa do sedaj niso razvidni – drugače kot pri vstopu zaradi študija. Nasprotno, opravljanje dela kot „au-pair“ samo po sebi že pomeni opravljanje poklicnega dela. Sodišče je že izpeljalo – kot je bilo že prikazano – v sodbah Kurz in Günaydin glede učnega razmerja in pridobivanja delovnih izkušenj v tujini pri matični družbi –, da določena motivacija za opravljanje poklicnega dela ne more imeti vpliva na to, da se nekdo opredeli kot delavec v okviru člena 6. To, da naj bi se z bivanjem kot „au-pair“ prav pridobivalo kulturne izkušnje in poglobilo znanje jezikov, ne more vplivati na to, da se nekdo opredeli kot delavec.

84. Prav tako se ni treba bati, da bi lahko imele omejitve, ki jih postavijo države članice za službe „au-pair“ na največ eno leto, ki bi jih lahko povzročila zgoraj omenjena opredelitev glede na ureditev iz člena 6(1) Sklepa št. 1/80, negativne učinke na kulturno izmenjavo, ki je cilj Pridružitvenega sporazuma. Tudi v skladu z osnovno idejo „au-pair“ koncepta se lahko cilji, ki jim sledi služba „au-pair“, običajno dosežejo med prebivanjem, omejenim na eno leto.

F – *Vmesni predlog*

85. Turški državljan, ki je vstopil v državo članico zaradi študija in zaradi financiranja svojega študija poleg študija opravlja zaposlitev, ne spada na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80. Vstop zaradi zaposlitve kot „au-pair“, pa nasprotno ne pomeni, da oseba ne spada na področje uporabe člena 6(1).

VI – Predlog

86. Zato Sodišču predlagam, naj Court of Appeal odgovori:

1. Turški državljan, ki mu je bilo izdano dovoljenje za vstop v državo članico, da se zaposli kot „au-pair“, pripada zakonitemu trgu dela in spada na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80, če opravlja dejansko in pristno dejavnost za nekoga drugega po njegovih navodilih in v zameno dobi plačilo.

2. Turški državljan, ki mu je bil dovoljen vstop v državo članico za namen, da v tej državi konča študij, in tam opravlja poleg svojega študija še stransko zaposlitev, ne spada na področje uporabe člena 6(1) Sklepa št. 1/80.